

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3220/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji Davorki Ćurko Nasić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Perice Topić Krcivoj, OIB: 70016661959, iz Zagreba, Klekovačka ulica 32, koju zastupa punomoćnik Ivan Adžić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Hrvatske poštanske banke d.d., OIB: 87939104217, iz Zagreba, Jurišićeva ulica 4, kojeg zastupa punomoćnik Ivo Šućur, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 16. rujna 2026. u nazočnosti tužiteljice i njenog punomoćnika te punomoćnika tuženika, 2. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj: 758416 od 31. srpnja 2007., sklopljenog između prednika tuženika Volksbank d.d., kao kreditora, i tužiteljice Perice Topić Krcivoj, kao korisnice kredita, kojima je ugovorena obveza tužiteljice da tuženiku plati naknade za obradu i osiguranje kredita, koje odredbe su sadržane u točka 6.1. tog Ugovora, kojom je određeno "Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,10% od iznosa kredita, naplaćuje se neposredno prije isplate kredita." te u točki 6.2. Ugovora, kojom je određeno "Naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva: jednokratna uplata po premijskoj stopi od 1,95% na iznos glavnice uvećane za 20%".

II Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici trošak parničnog postupka u iznosu od 1.345,00 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 2. listopada 2026. pa do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je u svojstvu korisnice kredita s prednikom tuženika, kao kreditorom, 31. srpnja 2007. sklopila Ugovor o kreditu broj: 758416, kojim joj je prednik tuženika odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 25.885,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti, s namjenom kupnje vozila, koje je ona nabavila za svoje osobne potrebe. Točkom 6.1. Ugovora ugovoreno je da se naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, jednokratno 1,10% od iznosa

kredita, naplaćuje neposredno prije isplate kredita. Nadalje, navodi i da je točkom 6.2. Ugovora, ugovorena naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, jednokratna uplata po premijskoj stopi od 1,95% na iznos glavnice uvećane za 20 %, sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja s osiguravajućom kućom. Tužiteljica tvrdi i da joj je tuženik 1. kolovoza 2007. naplatio predmetne naknade u iznosu od 1.259,76 kn (sada 167,20 EUR) i 2.679,81 kn (355,67 EUR), dakle ukupno 3.939,57 kn (522,87 EUR) te da su navedeni Ugovor o kreditu parnične stranke sklopile u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu i kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija, odnosno profesionalno dioničarsko društvo, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadama za obradu i osiguranje kredita, na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj, u kojem ona nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora. Smatra da je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Ovo stoga što je odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača propisano kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Tuženik prije i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, tvrdi tužiteljica, nije s njom pojedinačno pregovarao o odredbi točke 6.1. i 6.2. Ugovora, već je ona bila stavljena u poziciju "uzmi ili ostavi", a, osim toga, nije joj ni prezentirao koje to točno ima troškove u vezi postupka odobravanja kredita, pa da bi iste tužiteljica morala naknaditi niti joj je objasnio strukturu tih troškova i zašto iznos tih naknada izravno ovisi o visini iznosa kredita koji se traži. Tužiteljica navodi i da, osim što ona nije imala utjecaj na njihov sadržaj, su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknada za obradu i osiguranje kredita bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, kojim odredbama joj je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, nametnuta prekomjerna i potpuno neopravdana obveza, pa se nameće zaključak kako takve ugovorne odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu korisnika kredita - potrošača, a što je suprotno i temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Tužiteljica smatra i da ima pravni interes da sud utvrdi ništetnost spornih ugovornih odredaba predmetnog kredita koji se odnose na obvezu plaćanja naknada za obradu i osiguranje kredita, posebno imajući u vidu da je mogućnost isticanja ništetnosti neograničena. Zaključno smatra da se radi o nepoštenim ugovornim odredbama, koje su kao takve ništetne, a posljedica tako utvrđene ništetnosti je obveza tuženika vratiti tužiteljici sve što je primio temeljem ništetnih odredbi ugovora sa zateznim kamatama tekućim od dana stjecanja, jer je tuženik nepošten stjecatelj. Slijedom navedenog, predložila je da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnost obiju spornih ugovornih odredbi te je zatražila naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio istu u cijelosti. Smatra da je potraživanje tužiteljice u zastari, pa je istaknuo prigovor u tom smislu. Osporio je i tvrdnje tužiteljice da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te je istaknuo da odredbe o ulaznoj naknadi i naknadi za osiguranje kredita određuju jasne i

nedvosmislene iznose naknada koji se imaju naplatiti od korisnika kredita, odnosno ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,10% na iznos kredita, što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe, a isto se odnosi i na odredbu o naknadi za osiguranje kredita koja je određena u visini od 1,95% na iznos glavnice uvećane za 20%. Za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe, sukladno čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti, i to da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba nejasna i/ili teško razumljiva, kao i/ili teško uočljiva, te naposljetku, da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Člankom 6. Ugovora jasno je propisano da se tužiteljica tuženiku obvezuje platiti naknadu za administraciju i obradu kredita (čl. 6.1.), pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,10% od iznosa kredita, kao i platiti naknadu za osiguranje kredita (čl. 6.2.) po premijskoj stopi od 1,95% na iznos glavnice uvećane za 20%. Apsurdno je tvrditi da bi ovakva odredba, smatra tuženik, koja je naznačena na prvoj stranici ugovora o kreditu, bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužiteljici, slijedom čega tuženik tvrdi da se radi o jasnim i lako uočljivim odredbama. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu istog. Smatra da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijeком ugovorile primjenu Tarife te da je tužiteljica u svakom trenutku bila slobodna odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka, navodi tuženik, te je tužiteljica u svakom trenutku bila slobodna pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenute naknade te ona ničim nije dokazala da se radilo o standardnom ili tipskom ugovoru, na čiji sadržaj ona nije imala utjecaja. Tuženik ukazuje i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dodao je i da je tužiteljicu u cijelosti informirao o njevoj obvezi plaćanja ulazne naknade, kao i s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu. Slijedom navedenog, predložio je odbiti tužbeni zahtjev i obvezati tužiteljicu na naknadu tuženiku troškova parničnog postupka.

3. Tijekom postupka izvedeni su dokazi uvidom u Ugovor o kreditu broj 759416 od 31. srpnja 2007. (dalje: Ugovor), potvrdu (solemnizaciju), karticu prometa po kreditu, te je saslušana tužiteljica.

4. Ocjenjujući u postupku izvedene dokaze, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Među strankama nije sporno da su 31. srpnja 2007. sklopile Ugovor, temeljem kojeg je tuženik stavio tužiteljici na raspolaganje kredit u iznosu od 25.885,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate, kako to i proizlazi iz sadržaja Ugovora (čl.1.), iz kojeg proizlazi i da je namjena kredita bila kupnja vozila te da je odredbom čl. 6.1. ugovoreno da se tužiteljici naplaćuje jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva i administraciju kredita u visini od 1,10% od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita. Nadalje, nesporno je, a isto proizlazi i iz sadržaja Ugovora, da je čl.

6.2. istog ugovoreno i plaćanje jednokratne naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva po premijskoj stopi od 1,95% na iznos glavnice uvećane za 20%, sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja s osiguravajućom kućom.

6. Nije sporno ni da se utvrđenja suda iz postupka povodom kolektivne tužbe potrošača, korisnika kredita, koji je vođen pred Trgovačkim sudom u Zagrebu i pod poslovnim brojem P-1401/2012 ne primjenjuju na ovaj postupak, jer se u tom postupku nije utvrđivala ništetnost odredbi o tzv. ulaznoj naknadi, kao ni naknadi za osiguranje kredita, stoga je u ovom postupku trebalo utvrđivati radi li se o ništetnim ugovornim odredbama. Nadalje, iz kartice prometa po kreditu proizlazi da je tužiteljici prilikom isplate kredita naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.259,76 kn, kao i naknada za osiguranje kredita u iznosu od 2.679,81 kn. Sporno je jesu li navedene ugovorne odredbe nepoštene i kao takva ništetne te je li nastupila zastara.

7. Iz iskaza tužiteljice, koji je sud prihvatio kao logičan i neposredno uvjerljiv, proizlazi da je predmetni kredit podigla radi kupnje vozila koje joj je bilo potrebno za privatne svrhe, a kada je odabrala vozilo u autokući Toyota, tamo su je uputili tuženiku s kojim su imali ugovor o kreditiranju za kupnju vozila. Nije bilo nikakvih pregovora o bilo kojoj ugovornoj odredbi, pa tako ni o odredbama koje su se odnosile na naknadu za obradu zahtjeva i naknadu za osiguranje kredita, već je cijeli tekst ugovora bio sačinjen od strane banke. Pritom joj nije ni objašnjeno zašto mora platiti te naknade i na koje troškove se one odnose, a niti joj je predloženo da ima mogućnost sklapanja ugovora bez tih ugovornih odredbi, već je shvatila da mora prihvatiti Ugovor onako kako glasi ili ga ne prihvatiti. Dodala je i da joj nije objašnjeno zašto se naknada za osiguranje mora platiti i što se time osigurava, a Ugovor je pročitala i nije joj bio do kraja jasan, ali nije tražila objašnjenje jer je shvatila da nema mogućnost izbora.

8. Dakle, u postupku je utvrđeno da je tužiteljica sredstva ostvarena kreditom utrošila za nabavku vozila koje koristi isključivo u privatne svrhe, iz čega slijedi da se radi o potrošačkom ugovoru, odnosno da je tužiteljica prilikom njegova sklapanja imala svojstvo potrošača, kako ga definira odredba čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07, dalje: ZZP/07), prema kojoj odredbi je potrošač definiran kao svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Nadalje je u postupku utvrđeno da je predmetni Ugovor sklopljen na standardiziranom, unaprijed pripremljenom obrascu, te da je Ugovor sačinjen u potpunosti od strane tuženika, kao i da joj nije objašnjeno zašto mora platiti naknadu za obradu kredita i na koje troškove se to odnosi, a niti zašto mora platiti naknadu za osiguranje kredita i što se njime osigurava, a nije bilo niti mogućnosti ugovaranja kredita bez tih odredbi, odnosno utvrđeno je da tužiteljica nije mogla utjecati na odredbe o naknadama za obradu kredita i osiguranje kredita, kao i na njihovu visinu, niti joj je prilikom sklapanja Ugovora objašnjeno na što se iste odnose i zašto baš u tom postotku od iznosa kredita, odnosno u toj visini naplaćuju.

9. Neosnovano je tuženik prigovorio zastari jer se radi o zahtjevu za utvrđenje ništetnosti, a pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi, sukladno 328. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO). Za dodati je da tužiteljica nije postavila u ovom postupku istodobno i zahtjev za povrat stečenog bez osnove zbog ništetnosti ugovornih odredbi, što ne dovodi u pitanje njen pravni interes za podnošenje samo deklaratornog tužbenog zahtjeva u ovom postupku, u smislu čl. 187. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje:

ZPP), jer nema zapreke za postavljanje takvog zahtjeva u novom postupku nakon pravomoćnog okončanja ovog postupka.

10. Odredbom čl. 96. st. 1. ZZP/07, koji se primjenjuje s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora, propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno st. 2. istog članka, smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da trgovac može dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo (st. 4.), što znači da je teret dokaza ove okolnosti na trgovcu. Sukladno čl. 97. ZZP/07, uz ispunjenje navedenih pretpostavki, mogle bi se smatrati nepoštenima, primjerice, i odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom, a sukladno čl. 98. ZZP/07, prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, pri čemu, sukladno čl. 99. ZZP/07, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Nadalje, sukladno čl. 102. ZZP/07, nepoštena ugovorna odredba je ništetna, s tim da ništetnost ugovorne odredbe ne povlači ništetnost i samog ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe.

11. Sporne ugovorne odredbe o obvezi korisnika kredita platiti jednokratne naknade za obradu kredita i za osiguranje kredita ne predstavljaju odredbe o predmetu ugovora i cijeni, pa se na njih ne odnosi odredba čl. 99. ZZP/07. Nadalje, iako su navedene odredbe naizgled jasne i razumljive, u smislu obveze tužiteljice na plaćanje tih naknada, iste nisu jasno određene u dijelu na koje troškove se naknada za obradu kredita odnosi i zašto se baš u tom postotku naplaćuje, kao ni zašto mora platiti naknadu za osiguranje kredita i na što konkretno se ta naknada odnosi, niti je to tužiteljici objašnjeno prilikom dogovaranja, a niti je utvrđeno da bi bila upoznata s konkretnom visinom tih naknada prilikom sklapanja Ugovora, pa se, po ocjeni suda, radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi. Ovo stoga što se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, kojima je tužiteljici nametnuta obveza plaćanja naknada u relativno visokim iznosima, te je istom prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama na štetu tužiteljice kao potrošača, a imajući u vidu visinu naplaćenih iznosa i način ugovaranja tih odredbi. Pritom je za istaknuti i da je nelogično da bi troškovi obrade kredita odgovarali izvršenoj usluzi, prvenstveno s obzirom da je ista naplaćena u postotku od iznosa kredita, pa je nejasno kako bi upravo taj postotak (1,10%) odgovarao eventualnim troškovima. Glede naknade za osiguranje kredita za istaknuti je i da je jedino u interesu tuženika sklapanje ugovora o osiguranju kredita jer se istim osigurava ispunjene obveze tužiteljice, te da ona pritom nije bila u mogućnosti ne pristati na takvu ugovornu odredbu, pa ni sudjelovati u odabiru osiguratelja. I u slučaju ove naknade je nejasno i kako bi upravo ugovoreni postotak od iznosa glavnice, još i neobrazloženo uvećan za 20%, mogao korespondirati s visinom eventualnih troškova osiguranja, odnosno premije, a još je za dodati i da tuženik nije dokazao da je platio premiju osiguranja osiguravajućem društvu upravo u naplaćenom iznosu tužiteljici po toj osnovi. Naplata istih je neosnovana i imajući u vidu, osim toga, i da se radi, u dijelu naknade za obradu

kredita, a isto tako i u dijelu naknade za sklapanje ugovora o osiguranju, ukoliko se i kod te naknade naplaćeni iznos i na to odnosi, o redovnim troškovima poslovanja banke, kao što su plaće djelatnika, režijski troškovi, porezi i sl., za koje svakako nije dokazao da korespondiraju s iznosima naknada koje su naplaćene tužiteljici. Još je za dodati i da je cijena kredita sadržana u ugovornoj kamati, pa tuženik ne može osnovano još i redovne troškove svog poslovanja prebaciti na korisnika kredita-potrošača.

12. Slijedom navedenog, radi se o nepoštenim ugovornim odredbama, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su nametnule obvezu tužiteljici, kao potrošaču, plaćanja neobrazloženih naknada u iznosu koji svakako ne odgovara eventualnim stvarnim troškovima koji su mogli nastati prilikom obrade kredita, odnosno njegovog osiguranja, koje odredbe su, imajući u vidu i visinu naplaćene naknade, kao i način ugovaranja, po ocjeni suda, prouzročile znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Stoga su iste, sukladno čl. 102. ZZP/07, ništetne, s tim da ništetnost istih odredbi ne povlači ništetnost samog ugovora, budući da on može opstati bez njih, slijedom čega je sud prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio ništetnost spornih ugovornih odredbi o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita i naknade za osiguranje kredita.

13. Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP, a trošak je odmjeren primjenom čl. 155. ZPP, kao i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23, dalje: Tarifa).

14. Tužiteljici su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to: trošak sastava tužbe po Tbr. 7. toč. 1. (100 bodova), trošak sastava podneska od 2. listopada 2025. Tbr. 8. toč. 1. (100 bodova), zatim trošak zastupanja na ročištima od 18. veljače 2026. i 16. rujna 2026., oba po Tbr. 9. toč. 1. (2x100 bodova), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude po Tbr. 9. toč. 3. (50 bodova), trošak PDV-a u iznosu od 225,00 EUR, te pristojbe na tužbu u iznosu od 110,00 EUR, kao i na presudu u iznosu od 110,00 EUR.

15. Slijedom navedenog, dosuđena joj je naknada parničnog troška u ukupnom iznosu od 1.345,00 EUR i to sa zateznim kamatama, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP, tekućim od dana donošenja presude pa do isplate.

16. Odluka o visini kamatne stope temelji se na čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

U Zagrebu, 2. listopada 2026.

Sutkinja:
Davorka Ćurko Nasić

DAVORKA ĆURKO NASIĆ

Elektronički potpisano: 02.10.2026T14:08:08 (UTC:2026-10-02T12:08:08Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: 49530fd2-e15c-4f32-9143-3ac105bb45a4

Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka otpravka presude, a koja se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-12e70**

Kontrolni broj: **0c140-172f7-27d99**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.